

N:o 140.

Af herr **A. Göransson**, *om ändrad lydelse af 23 § i förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.*

I § 23 af gällande fattigvårdsförordning stadgas:

»Den, som fyllt sextio år, behåller derefter den hemorts rätt han då egde.»

Anledningen till detta stadgande torde otvifvelaktigt varit den, att man antagit, det en person efter fyllda 60 år, i allmänhet icke längre skulle genom arbete kunna försörja sig sjelf och sin familj, och att han därför, oberoende af vistelseort derefter, sedan skulle behålla den hemorts rätt han då egde.

Det torde dock icke kunna bestridas, att krafter och förmåga att genom arbete försörja sig och de sina äro betydligt förminskade, långt innan en person uppnår 60 års ålder, och då erfarenheten visat, att medellösa personer vid en ålder mellan 50 och 60 år ofta afflytta från en församling, der de måhända tillbringat större delen af sin krafts dagar, och inflytta till en annan församling, der de inom några år komma fattigvården till last, vill det synas mig, som både billighet och rättvisa talade därför, att der en person har hemorts rätt, då han fyller 50 år, der bör han ock fortfarande hafva hemorts rätt.

På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå,

Bih. till Riksd. Prot. 1888. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 24 Häft.

att 23 § af kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

23 §. Den, som fyllt femtio år, behåller der-
efter den hemortsrätt han då egde.

Stockholm den 29 januari 1888.

Anders Göransson.

N:o 141.

Af herr **J. E. Wikstèn**, om ändrad lydelse af 15 kap. 11 § kyrkolagen.

Den bestämmelsen i gällande kyrkolag, att ingen får trolofva sig och följaktligen ej heller ingå kyrkligt äktenskap, som icke hafver begått herrans nattvard, har på senare tider väckt en viss oro hos ej blott rättänkande och kyrkligt sinnade personer i allmänhet utan äfven hos mera nitiska statskyrkans prester. Förhållandet är nemligen det, att ett väsentligt antal konfirmander, oaktadt de undergått konfirmation och i allo hylla svenska statskyrkans lära, likväl af fruktan för ett ovärdigt begående af h. h. nattvard undandraga sig nattvardens begående, helst vederbörande prest då jemväl finner dem i sådant själstillstånd, att han med godt samvete ej anser sig vilja eller böra tvinga dem dertill. Sedan emellertid åtskilliga år förlupit utan att sådan person begått nattvarden inträffar, att samma person vill ingå äktenskap, och som han eller hon fortfarande hyllar och värderar statskyrkan, äskas äfven dess lysning och vigsel. Vederbörande pastor måste då sådant bestämt vägra, för så vidt icke personen eller personerna i fråga först begå nattvarden.